ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **Bobrava, spol. s r.o.**, IČ: 469 03 089, se sídlem Modřice, Brněnská 536, zastoupená Mgr. Markem Novotným, advokátem se sídlem v Brně, Panská 397/2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. června 2014, č. j. 355/560/14 12502/ENV/14, sp. zn. OV 6/14, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. září 2016, č. j. 3 A 123/2014 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V dubnu 2012 provedla Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“) dvě neohlášené kontroly na čistírně odpadních vod Bobrava (dále jen ČOV“), kterou provozuje žalobkyně. Tato čistírna slouží k čištění odpadních vod z motelu Bobrava (kapacita 100 lůžek) a z několika bytových domů (176 obyvatel). ČIŽP dospěla v průběhu řízení k závěru, že žalobkyně porušila v průběhu roku 2011 některé podmínky povolení k vypouštění odpadních vod do významného vodního toku Bobrava, které bylo součástí stavebního povolení na stavbu ČOV ze dne 5. června 2002, č. j. ŽP 2263/2002-Hd (dále jen „povolení ČOV“). Konkrétně měla žalobkyně překročit hodnoty „p“ a „m“ u některých ukazatelů znečištění (BSK_5, NL a $N\text{-}NH_4^+$) a měla odebrat dva ze čtyř vzorků z roku 2011 ve větším časovém rozpětí než 3 měsíce, jak stanovuje povolení

ČOV. Na základě toho ČIŽP uložila žalobkyni rozhodnutím ze dne 30. října 2012 pokutu ve výši 40.000 Kč (dále jen „první rozhodnutí ČIŽP“). Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí úspěšně bránila odvoláním. Ministerstvo životního prostředí (nyní žalovaný) první rozhodnutí ČIŽP zrušilo. Stalo se tak proto, že přípustné hodnoty ukazatelů znečištění „p“ nebylo možno v daném případě aplikovat z důvodu změny způsobu odběru vzorků (směsné vzorky byly pozdějším rozhodnutím změněny na vzorky prosté), u ukazatelů „m“ nezohlednila ČIŽP míru nejistoty měření, a dále ČIŽP pokutovala žalobkyni za provedení dvou kontrolních odběrů vypouštěných odpadních vod v roce 2011 v rozpětí delším než tři měsíce (jak stanovuje povolení ČOV), aniž by dala žalobkyni možnost se k tomuto konkrétnímu porušení zákona v průběhu řízení vyjádřit.

[2] Na základě toho oznámila ČIŽP žalobkyni dopisem ze dne 17. října 2013, že bude pokračovat v řízení, přičemž v něm již nebude dále řešit překročení hodnoty „p“ u odebraných vzorků. Dále ČIŽP sdělila, že si obstarala nové podklady k otázce míry nejistoty měření, s nimiž v příloze dopisu žalobkyni seznámila. Konečně ČIŽP zaujala názor, že již v oznámení o zahájení řízení ze dne 23. července 2012 žalobkyni sdělila, že předmětem řízení je též skutek spočívající v tom, že žalobkyně neprováděla kontrolní odběry odpadní vody vypouštěné z ČOV tak, jak je stanoveno v povolení. ČIŽP nicméně ve svém oznámení sdělila žalobkyni, že mění právní kvalifikaci tohoto skutku – nejedná se o porušení § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, (tj. neprovádění měření, resp. nepředání výsledků vodoprávnímu úřadu), nýbrž o porušení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona (tj. nakládání s povrchovými vodami v rozporu s povolením). Zároveň dala ČIŽP žalobkyni lhůtu 10 dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí, jejichž seznam v oznámení uvedla. Poté vydala ČIŽP dne 30. prosince 2013 nové rozhodnutí ve věci (dále též „druhé rozhodnutí ČIŽP“). V něm udělila žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč za překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění $N\text{-}NH_4^+$ a dále za to, že odebrala dva ze čtyř vzorků z roku 2011 ve větším časovém rozpětí než tři měsíce. S odvoláním proti tomuto rozhodnutí již žalobkyně nebyla u žalovaného úspěšná a za pravdu jí na základě podané žaloby nedal ani Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v napadeném rozsudku označeném v záhlaví, jímž žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní v zásadě zopakovala své žalobní námitky s tím, že městský soud se s nimi uspokojivě nevypořádal. V prvé řadě zpochybnila věrohodnost důkazu o překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění $N\text{-}NH_4^+$. Již před městským soudem v Praze namítala, že při odběru vzorku, u něhož bylo překročení limitu zjištěno, tj. dne 8. září 2011 ve 12:00 hodin, nevypouštěla ve skutečnosti odpadní vody do vod povrchových, pouze manuálně uvolnila několik litrů vody pro účely odběru vzorku. K vypuštění odpadních vod z ČOV automaticky dochází až ve 3:00 hodiny ráno. Městský soud se pouze odvolal na fakt, že odběr prováděla akreditovaná laboratoř, což však podle stěžovatelky na její námitku neodpovídá.

[4] Pokud jde o odběr dvou vzorků ve větším časovém rozpětí než tři měsíce, stěžovatelka namítá, že nebyla zachována totožnost skutku při zahájení řízení a při rozhodnutí ve věci. Nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že v podstatných rysech se vymezení tohoto skutku v oznámení o zahájení řízení shoduje s jeho popisem v rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatelky podstatou skutku v oznámení o zahájení řízení

bylo to, že v roce 2011 stěžovatelka vůbec neprováděla kontrolní odběry odpadní vody a tímto směrem také stěžovatelka napřela svou obranu. Teprve v průběhu řízení ČIŽP definovala nový skutek, jehož podstatným rysem byla doba mezi jednotlivými odběry. V této souvislosti pak stěžovatelka namítá, že v době, kdy o tomto skutku ČIŽP skutečně zahájila řízení (tj. až doručením oznámení o pokračování v řízení ze dne 17. října 2013), již došlo k prekluzi možného stíhání za tento skutek podle § 125l odst. 4 vodního zákona. To měly správní orgány zjistit z úřední povinnosti. Ani věcně pak stěžovatelka s potrestáním za daný skutek nesouhlasí, neboť *„četnost je v matematické statistice veličina, která udává, kolik hodnot daného znaku se vyskytuje ve statistickém souboru. Statistickým souborem jsou v tomto případě tři měsíce a sledovanou hodnotou je jeden odběr. Povolením stanovenou četnost odběrů vzorků je proto třeba vykládat tak, že každé tři měsíce má být proveden jeden odběr vzorku. Četnost přitom neurčuje, kdy přesně v rámci statistického souboru (tří měsíců) má být odběr učiněn. Žalobce provedl v roce 2011 odběr vzorku dne 31. 3. 2011 (tzn. 1x za tři měsíce leden, únor a březen), dne 21. 4. 2011 (tzn. 1x za tři měsíce duben, květen a červen), dne 8.9.2011 (tzn. 1x za tři měsíce červenec, srpen a září) a dne 13.10.2011 (tzn. 1x za tři měsíce říjen, listopad a prosinec) a splnil tak řádně podmínku pravidelných odběrů 1x za 3 měsíce, když pravidelně každé 3 měsíce byl vzorek odebrán.“* Pro případ, že by Nejvyšší správní soud shledal přípustným i výklad zastávaný městským soudem, dovolává se stěžovatelka zásady *in dubio pro reo*, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného.

[5] Konečně poslední část argumentace stěžovatelky míří do výše pokuty. Stěžovatelka poukazuje především na to, že v prvním rozhodnutí jí ČIŽP uložila za 9 skutků pokutu ve výši 40.000 Kč, v napadeném rozhodnutí žalovaného byla potrestána za pouhé dva skutky pokutou ve výši 20.000 Kč. Kromě snížení počtu prokázaných skutků navíc překročení hodnoty „m“ v jediném prokázaném případě kleslo z 58% na 27%. Pokuta 20.000 Kč je tak podle stěžovatelky zcela neadekvátní ve srovnání s pokutou původní a nesplňuje její legitimní očekávání.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v podstatě pouze rozvíjel argumenty obsažené již v jeho odvolacím rozhodnutí, proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné je zde rekapitulovat.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] První námitku stěžovatelky nelze označit jinak než jako mimoběžnou. Rozbor vzorku odpadních vod z ČOV ze dne 8. září 2011, který prokázal překročení hodnoty „m“ u ukazatele znečištění $N\text{-}NH_4^+$, nechala provést sama stěžovatelka jako provozovatel předmětné ČOV a sama jej také ve správním řízení předložila. Nyní se věrohodnost tohoto rozboru pokouší zpochybnit argumentací, která však vůbec na věrohodnost důkazu nemíří. Ve skutečnosti stěžovatelka nijak nevyvrátila úvahu krajského soudu, že důkaz je věrohodný, jelikož odběr byl proveden akreditovanou laboratoří. Stěžovatelka se totiž nepokouší otřást věrohodností, ale vypovídací hodnotou tohoto důkazu vzhledem k předmětu řízení. Tvrdí totiž, že v okamžiku provedení důkazu (tj. 8. září 2011 ve 12:00 hodin) odpadní vody, jež podle výsledků rozboru nesplňovaly požadované limity, do povrchových vod formálně vzato nevypouštěla (a nenaplnila tak podmínky pro uložení vyšší pokuty podle § 125c odst. 4 vodního zákona). Stalo se tak až o několik hodin později

ve 3:00 hodin ráno, kdy dochází k automatickému vypuštění ČOV. Stěžovatelka ovšem nepodává v kasační stížnosti žádné věrohodné vysvětlení, na jehož základě by bylo možno předpokládat, že v době pravidelného vypouštění by již odpadní vody z ČOV dané limity splňovaly. I kdyby však takové vysvětlení nabídla, musela by nepochybně zdůvodnit, proč k uvolnění vzorku pro potřeby jí objednané analýzy svolila, jestliže se jí odběr jevil jakýmkoliv způsobem nestandardní nebo jestliže kvalita odpadních vod v ČOV neodpovídala z důvodu mimořádných okolností běžným podmínkám. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelčina tvrzení nebyla způsobilá otřást zjištěným skutkovým stavem, a proto krajský soud správně vyhodnotil příslušný žalobní bod jako nedůvodný.

[9] Druhá skupina kasačních námitek se týká četnosti odběru vzorků. Jejím základem je úvaha, že stěžovatelka byla napadeným rozhodnutím postižena za jiný skutek, než pro který bylo zahájeno sankční řízení. K otázce totožnosti skutku v oblasti trestního práva se obsáhle vyjádřil Ústavní soud v usnesení sp. zn. II. ÚS 143/02 ze dne 17. července 2002 (U 21/27 SbNU 261). Z něj vyplývá, že vymezení pojmu skutku v trestním zákoně nalézt nelze a je tudíž ponecháno teorii práva hmotného a procesního a soudní praxi. Přitom *„teorie a praxe nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu (ve shodě se sdělením obvinění) a výrokem soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při soudním projednávání věci. ... Dle současných závěrů teorie i praxe totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována ..., je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. ... Totožnost skutku bude zachována při rozdílném následku i tehdy, když skutečnosti zjištěné v hlavním líčení, které charakterizují jednání obžalovaného, jsou alespoň částečně totožné s popisem jednání v návrhu obžaloby, to znamená i tehdy, jestliže některé části jednání obžalovaného odpadnou či se změní. Totožnosti skutku se nedotkne ani to, jestliže přistoupí okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby nebo naopak, jestliže tato okolnost nebude prokázána.“* Ústavní soud také zdůraznil, že skutkem v trestním řízení je souhrn skutkových okolností popsaných v obžalobě a v rozsudku, nikoliv jejich právní posouzení; změna právního posouzení se totožnosti skutku netýká.

[10] Obdobný náhled na danou otázku nabízí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2012, č. j. 9 As 83/2012 - 62, podle něhož *„mezi skutkem, pro který je ‘sdělováno obvinění‘ a skutkem, za který je pak adresát sankčního rozhodnutí trestán, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti takto vyplynout najevo, čímž může dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení, (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. To však neznamená, že by v průběhu řízení nemohla být připuštěna určitá zúžení, či upřesnění skutkového jednání.“*

[11] Nahlédne-li Nejvyšší správní soud popsanou optikou na předkládaný případ, je zřejmé, že právo stěžovatelky na obhajobu nemohlo být postupem ČIŽP a žalovaného nikterak dotčeno. Z oznámení o zahájení řízení ze dne 23. července 2012 vskutku vyplývá,

že stěžovatelka předložila ČIŽP za rok 2011 pouze tři výsledky rozborů odebraných vzorků odpadních vod. ČIŽP proto zahájila řízení pro skutek spočívající v tom, že stěžovatelka v roce 2011 neprováděla kontrolní odběry odpadní vody vypouštěné z ČOV Bobrava tak, jak je stanoveno v povolení ČOV. Právně toto jednání kvalifikovala jako porušení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona, tj. neprovádění měření, resp. nepředání výsledků vodoprávnímu úřadu. V textu oznámení o zahájení řízení je nicméně uvedeno, že „nebyla dodržena četnost odběru vzorků daná rozhodnutím vodoprávního úřadu, a to pravidelně 1x za 3 měsíce". Poté, co stěžovatelka dodala ještě čtvrtý provedený rozbor, přikročila ČIŽP (na základě právního názoru žalovaného jako odvolacího orgánu) k úpravě popisu skutku podle nově zjištěného skutkového stavu a k jeho nové právní kvalifikaci. V oznámení o pokračování v řízení ze dne 17. října 2013 sdělila stěžovatelce, že se veškerá jednání kladená jí v daném řízení za vinu lze zařadit pod § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona tj. jde o nakládání s povrchovými vodami v rozporu s povolením ČOV. Upřesnila pak, že nedodržení podmínky četnosti odběru vzorků spočívá v tom, že mezi odběrem druhého a třetího vzorku uběhly čtyři a půl měsíce.

[12] Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že totožnost skutku byla v daném případě zachována. Došlo pouze ke změně jeho právní kvalifikace na základě skutečností, které v průběhu řízení vyšly najevo. Dodání dalšího vzorku nepředstavuje natolik zásadní změnu skutkového stavu, že by bylo nutno kvůli tomu zahajovat nové řízení o správním deliktu, o prekluzi tu proto vůbec nelze uvažovat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. října 2011, č. j. 1 As 110/2011 - 74). Stěžovatelka pouze dodatečně předloženým vzorkem prokázala, že četnost odběru vzorků byla vyšší, než se původně ČIŽP domnívala. Stále však nebyla podle názoru ČIŽP dostatečná tak, jak požadovalo vydané povolení, proto ČIŽP reagovala změnou právní kvalifikace, která je dle výše citované judikatury přípustná. ČIŽP pochybila pouze v tom, že se změnou právní kvalifikace neseznámila stěžovatelku před vydáním svého rozhodnutí. Toto pochybení napravil žalovaný tím, že první rozhodnutí ČIŽP zrušil a zavázal ČIŽP právním názorem, podle něhož má dát stěžovatelce možnost se ke změně právní kvalifikace skutku před vydáním nového rozhodnutí ve věci vyjádřit, což ČIŽP učinila. Tím bylo pochybení napraveno a stěžovatelka měla možnost v rámci pokračujícího řízení uplatnit své právo hájit se před obviněním v celé šíři.

[13] Pokud jde o hmotněprávní posouzení skutku, jediná argumentace, kterou žalobkyně ve svůj prospěch nabídla, je matematické chápání pojmu „četnost". Nejvyšší správní soud neshledává výklad podmínek povolení ČOV předestřený stěžovatelkou přesvědčivým. Četnosti odběru a analýzy vzorků, resp. volbě „statistického souboru", jak je pojímá stěžovatelka, by odpovídal výraz „1x za kalendářní čtvrtletí". Kalendářní čtvrtletí je totiž sled tří měsíců bezprostředně po sobě jdoucích, který začíná buď prvním, čtvrtým, sedmým, nebo desátým měsícem v kalendářním roce. Tento výraz však v textu povolení ČOV užit nebyl, byl užit výraz „1x za tři měsíce". V modelu nastíněném stěžovatelkou by nutně musel nastat problém, které tři měsíce jsou těmi, v nichž má odběr proběhnout – zda se má počátek první „trojice" měsíců odvíjet ode dne nabytí právní moci povolení ČOV (či od počátku nejbližšího následujícího měsíce), od faktického zahájení provozu ČOV, od prvního uskutečněného odběru, od nabytí právní moci pozdějšího rozhodnutí, jímž byl změně způsob odběru vzorků na vzorky prosté, od začátku kalendářního roku ve smyslu kalendářního čtvrtletí (jako to bez jakéhokoliv odůvodnění činí stěžovatelka), od začátku kalendářního měsíce, v němž byl daný odběr proveden poprvé (či po x-té) nebo od jiné relevantní skutečnosti. Není například žádná opora pro interpretaci podmínky 1x za tři

měsíce jako 1x za kalendářní čtvrtletí; pokud bychom pro změnu vzali v úvahu kalendářní měsíc, v němž byl první odběr proveden, tak i při zachování výkladové metody stěžovatelky by první odběr 31. března 2011 připadal na měsíce březen, duben a květen, ve stejném období by zde byl i druhý odběr 21. dubna 2011 (což vyloučeno není, povolení ČOV stanovuje toliko minimální četnost odběrů), v dalším období červen, červenec a srpen však již žádný odběr proveden nebyl, neboť třetí v pořadí (počítáno od odběru březnového) byl uskutečněn až 8. září 2011.

[14] Výklad pojmu „četnost" nabízený stěžovatelkou v kombinaci se skutečně použitou formulací v podmínkách povolení ČOV by proto zakládal pro adresáta vodoprávního rozhodnutí naopak značnou nejistotu. Nejvyšší správní soud proto musí takový výklad odmítnout jako nepřípustný. Není zde ani prostor pro uplatnění pravidla hodnocení důkazů „*in dubio pro reo*", to se totiž týká otázek skutkových – a ty jsou v daném případě mezi stranami nesporné (kdy a jaké odběry byly provedeny) – nikoli výkladu právních pravidel. Podmínku četnosti odběru vzorků, jak byla obsažena v povolení ČOV, je proto nutno interpretovat podle běžného významu slov, tedy že mezi každými dvěma odběry vzorků musí uběhnout (nanejvýš) doba tří měsíců. Krom toho, i příloha č. 4 nařízení vlády, jíž se dovolává stěžovatelka na podporu svého výkladu, hovoří o tom, že „*odběry vzorků musí být rovnoměrně rozloženy v průběhu roku*", což neodpovídá výrazně nepravidelným odběrům, jak je stěžovatelka uskutečňovala v posuzovaném roce 2011. Stejně tak povolení ČOV se neomezuje jen na stanovení podmínky 1 x za tři měsíce, nýbrž obsahuje i podmínku *pravidelnosti* odběrů, což stěžovatelka přehlíží.

[15] Konečně pokud jde o výši uložené sankce, ani zde nemůže Nejvyšší správní soud dát stěžovatelce za pravdu. Nejde ani tak o to, že stěžovatelka se přepočítala, neboť v prvním rozhodnutí ČIŽP byla trestána jen za osm, nikoliv za devět skutků. Především nelze z principu aprobovat stěžovatelčin „matematický" pohled na věc. Všechny skutky kladené stěžovatelce za vinu spolu úzce věcně souvisely (čemuž nasvědčuje i to, že nakonec byly všechny zařazeny pod stejnou právní kvalifikaci). Všechny se týkaly kvality odpadních vod vypouštěných z ČOV provozované stěžovatelkou, případně kontroly této kvality. Chráněným zájmem zde tedy nepochybně byla čistota povrchových vod a zákaz jejich znečišťování nad míru stanovenou ve vodoprávním povolení. Základem úvahy o výši uložené sankce ve správním trestání je právě závažnost chráněného veřejného zájmu a míra jeho porušení či ohrožení. Mezi počtem zjištěných překročení maximálních hodnot znečištění ani mezi konkrétními hodnotami a výší uložené sankce nemusí být přímá úměra, neboť již jediné překročení stanovených hodnot vede k porušení chráněného zájmu a tvoří tedy základ úvahy o výši sankce. Další překročení již pouze zvyšují míru porušení či ohrožení a promítají se do dílčího zvýšení uložené sankce. Jejich odpadnutí v daném případě tak mohlo vést taktéž pouze k dílčímu snížení sankce uložené v původním rozhodnutí. Oproti ČIŽP, která ve svém druhém rozhodnutí setrvala na pokutě ve výši 35.000 Kč, dal žalovaný stěžovatelce za pravdu a pokutu snížil na 20.000 Kč. Tím pokuta klesla na výši pouhých 0,4 % maximální možné výše, která činí 5.000.000 Kč (§ 125c odst. 4 vodního zákona).

[16] Lze přičinit i argument formálněprávní: o původně vyměřenou pokutu 40.000 Kč se nelze opírat jako o jakési závazné východisko pro stanovení konečné pokuty, neboť první rozhodnutí ČIŽP bylo žalovaným na základě odvolání stěžovatelky pro vadu řízení a rozpor s právními předpisy zrušeno v celém rozsahu. Nemůže proto ani teoreticky na

straně stěžovatelky zakládat jakékoliv legitimní očekávání, že by snad bylo možné z takového nezákonného rozhodnutí v dalším řízení vycházet.

[17] Nejvyšší správní soud dále uvážil, že ČIŽP v rozhodnutí, které žalovaný potvrdil, poctivě provedla úvahy, které ji ke stanovení výše sankce vedly, když konstatovala, že Bobrava je významným vodním tokem a že míru překročení podmínek vydaného povolení hodnotí jako střední. Zmínila, že stěžovatelka přispěla ke vzniklému stavu tím, že nevěnovala provozu ČOV dostatečnou péči, neboť nesledovala obsah kalu v aktivaci po deseti minutách, jak jí ukládal provozní řád ČOV, ale zhodnotila i polehčující okolnosti. Nelze konečně pominout fakt, že příliš nízká sankce by nemusela splnit svou preventivní funkci a odradit pachatele od dalšího páchání deliktů. Zejména v situaci, kdy si dodržování právních předpisů vyžádá určité přímé či nepřímé náklady (zde například častější odběr vzorků, častější kontrola aktivního kalu), hrozí, že si pachatel učiní pragmatickou ekonomickou úvahu a nazná, že se mu nevyplatí své chování přizpůsobit požadavkům státní správy a je pro něj výhodnější ponechat vše při starém, neboť riziko případné další pokuty je pro něj ekonomicky přijatelné. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti nevybočuje podle názoru Nejvyššího správního soudu uložená sankce ze zákonných mezí správního uvážení.

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Městský soud v Praze zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu